

■ Υποβίβασε τὴν ἔννοια τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγάπης

Γενικὴ ἀποτίμηση τοῦ Ἰσλάμ*

«Στὴν οὐσία ἓνας ψυχρὸς ὀρθολογισμὸς,
μιὰ στυγνὴ περιφρόνηση καὶ ἐγκληματικὴ ὑποβάθμιση
τῆς ἀνθρώπινης φύσεως...»

Στὸ κεφάλαιο αὐτὸ ἐπιχειροῦμε μιὰ γενικὴ ἀποτίμηση τοῦ Ἰσλάμ, μὲ βάση τὰ ὅσα ἔχουμε ἐκθέσει ὡς τώρα. Διότι μᾶς εἶναι ἀπαραίτητη, προκειμένου νὰ κατανοήσουμε καλύτερα τὰ κεφάλαια ποὺ ἀκολουθοῦν, τὰ ὁποῖα ἐξετάζουν κυρίως τὴν ἀναστροφή καὶ δράση τοῦ Ἰσλάμ στὸν σύγχρονο κόσμο. Ὅρισμένες ἀπὸ τὶς ἐν συνεχείᾳ παραγράφους, ἀπετέλεσαν αὐτοτελῆ κεφάλαια, ποὺ προηγήθηκαν.

1. Τὸ Κοράνιο δὲν εἶναι ἀποκάλυψη· εἶναι καθαρὰ φυσικό-ἐγκόσμιο ἀνθρώπινο κείμενο μὲ κοινωνικοπολιτικὸ τόνο, ἀλλὰ καὶ μὲ κάποιους στίχους ποὺ θίγουν μυστικὲς χορδὲς τῆς ψυχῆς. Ἔχει χαρακτῆρα ρεαλιστικὸ καὶ ὑπόσχεται μιὰ εὐδαιμονία ἐγκοσμιοκρατικῆ.

• Ἡ ἑλληνικὴ μετάφραση τοῦ Κορανίου, τὴν ὁποία χρησιμοποιοῦμε, ἀποδίδεται μὲ πολλὴ δεξιότητα καὶ διπλωματικότητα καὶ μὲ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο ἀπαλὲς ἐκφράσεις· ἐνῶ παλαιότερες ἑλληνικὲς μεταφράσεις τοῦ Κορανίου εἶναι ρεαλιστικότερες καὶ πιὸ ἐκφραστικὲς τοῦ πρωτοτύπου κειμένου.

Τὸ Κοράνιο, ποὺ εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἐχθρικό πρὸς κάθε μορφή εἰδωλολατρίας, δὲν τὸ ἔγραψε ὁ Μωάμεθ, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ἦταν ἀγράμματος· οὔτε ἀνάγνωση ἤξερε οὔτε γραφή. Εἶναι μιὰ συλλογὴ τῶν κατὰ καιροὺς δῆθεν ἀποκαλύψεων, ποὺ εἶχε δεχθεῖ.

• Οἱ δῆθεν ἀποκαλύψεις, οἱ ὁποῖες σύμφωνα μὲ τὸν «προφήτην» εἶναι «κατὰ γράμμα ὑπαγορευμένες ἀπὸ τὸν

Γαβριήλ», ἐκτίθενται μὲ τρόπο ἀποφθεγματικὸ καὶ δὲν ἔχουν μεταξὺ τους καμιὰ συνοχή ἢ ἐνότητα. **Ἡ** συλλογὴ τῶν ἀποκαλύψεων καταρτίστηκε καὶ ἀποτέλεσε ἐνιαῖο σύνολο, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Μωάμεθ, ἀπὸ τὸν Ζαΐτ (Zaid ibn Thabit), τὸν ἔμπιστο μαθητὴ καὶ γραμματέα του. **Ἐ**πομένως ἡ μορφή τοῦ σημερινοῦ ἐπίσημου κειμένου τοῦ Κορανίου χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ τρίτου χαλίφη, τοῦ Ὑθμαν (Ὁθμάν) (644-656), καὶ ἀπέχει δύο δεκαετίες ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Μωάμεθ.

2. Ὁ Μωάμεθ πολέμησε τὴν εἰδωλολατρία, ἀκολουθεῖ ὁμως πιστὰ τὰ βήματα καὶ τὴν τακτικὴ της.

• **Ἡ εἰδωλολατρία**, ἱκανοποιώντας τὰ κατώτερα ἔνστικτα τοῦ πρωτόγονου ἀνθρώπου, ὑποβίβασε τὸν ἀπειροτέλειο, παν-ἅγιο καὶ ἀπειράγαθο Θεὸ πρὸς τὸ ταπεινὸ ὑποκείμενο τοῦ «πεπτωκότος» ἀνθρώπου. **Τὸν** ὑποβίβασε δὲ τόσο, ὥστε, προσδίδοντας σὲ Αὐτὸν τὶς ἀδυναμίες τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν σκοτισμένη ψυχὴ, τὸ θολωμένο λογικὸ, τὴν γεμάτη καὶ αἰχμαλωτισμένη ἀπὸ τὰ πάθη καρδιά, ἐλάτρευσε τὸν Δία, τὴν Ἥρα, τὸν Ἄρη, τὴν Ἀφροδίτη, τὸν Βάκχο, τὸν Διόνυσο. **Ἐ**τσι ἱκανοποιουῖσε ὑποτυπωδῶς καὶ κατὰ τρόπον ὀλότελα λανθασμένο τὴν κατὰ τὰ ἄλλα ἔμφυτη τάση τῆς ἀθάνατης ψυχῆς, τὸ ἐγγενὲς ἀγνὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα τοῦ λογικοῦ, ἐλεύθερου ἀνθρώπου· τὸ συναίσθημα νὰ πλησιάσει, ὅσο τοῦ ἦταν δυνατό, τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ νὰ ὁμοιωθεῖ πρὸς τὸ Δημιουργό του. **Ν**ὰ ἐπιτύχει τὸ «καθ' ὁμοίωσιν», γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ Θεὸς τὸν ἔπλασε ἀπὸ ἀγάπη καὶ μόνο.

• **Τὸν ἴδιο δρόμο ἀκολούθησε καὶ ὁ Μωάμεθ.** **Ὑ**ποβίβασε, τὴν ἐννοια τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συγγνώμης, καὶ παρουσίασε τὸν Θεὸ συνωμότη, σκευωρὸ, βασανιστὴ, βλοσυρὸ, αἰμοχαρῆ, νὰ κρατεῖ ξίφος στὸ χέρι, ἔτοιμο νὰ χυμῆξει γιὰ νὰ σκορπίσει τὸν θάνατο!... **Τὸν** παρέστησε αἰμοδιψῆ, καὶ πρόσωπο τὸ ὁποῖο ἐπιχαίρει κάθε φορά, πὺ τὰ σαρκοβόρα ὄργανά του θερίζουν τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ μὲ τὸ πρόσχημα τῆς... θείας δικαιοσύνης!¹ **Τ**ὴν ὁποία ὁμως δικαιοσύνη ὁ Μωάμεθ προσβάλλει ἀσύστολα, ἀφοῦ τὴν κατέστησε ἀδυσώπητο ἐκδικητὴ τῶν προσωπικῶν του διαφορῶν ἢ προστάτη τῆς μωαμεθανικῆς συμμορίας, ἢ ὁποία ἀπεγύμνωνε στὶς ἡμέρες του ἀνυπεράσπιστα ἐμπορικὰ καραβάνια, στὰ δὲ μεταγενέστερα χρόνια ἔσφαζε, ἐβίαζε καὶ λεηλατοῦσε τοὺς «ἀπίστους», δηλαδὴ τοὺς μὴ μωαμεθανούς!

Γράφει τὸ Κοράνιο: «**Καὶ ἄλλα** (λάφυρα ὑπάρχουν) πὺν δὲν ἔχετε –πάνω τους– τὴν δύναμη, ἀλλὰ πὺν ὁ Ἀλλάχ τὰ ἔχει περικυκλώσει. **Καὶ ὁ Ἀλλάχ ἔχει δύναμη** πάνω σὲ ὅλα τὰ πράγματα». «**Ὁ Ἀλλάχ εἶναι παντοδύναμος, πάνσοφος**» (Στάδιο 48, ἡ Νίκη, ἐδάφ. 21, 19)². Ἔχουμε δηλαδὴ στὸ Κοράνιο, ἔτσι τὸν φαντάστηκε ὁ Μωάμεθ, ἓνα δικό του πανίσχυρο Ἄρη, κατ' ἀπομίμηση τοῦ ἑλληνικοῦ θεοῦ τοῦ πολέμου, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ἐπιβάλει σὲ ὅλον τὸν κόσμον τὴν ... μωαμεθανικὴ τάξη! **Οἱ «πιστοὶ»** μποροῦν νὰ σφάζουν, νὰ λεηλατοῦν τοὺς πάντας ἀπὸ κάθε εἶδος περιουσίας, μόνο καὶ μόνο γιὰτὶ αὐτὰ ἀνήκουν στοὺς «ἀπίστους», τοὺς μὴ μουσουλμάνους! **Καὶ** αὐτὸ τὸ... «θεάρεστο» ἔργο οἱ πιστοὶ τοῦ Ἰσλάμ μποροῦν νὰ τὸ ἐργάζονται μὲ ἀπόλυτα ἡσυχὴ συνείδηση, ἀφοῦ ὁ Ἀλλάχ, ὁ θεὸς τοῦ Μωάμεθ, τοὺς ὑπόσχεται ἀνεπιφύλακτα τὴν συνδρομὴ του! **Καὶ** τὸν μὲν πολεμοχαρῆ θεὸ τοῦ εἰδωλολάτρου Ἑλληνοσ τὸν συγκρατοῦσαν στὶς αὐθαιρεσίες του ἄλλοι ἰσχυρότεροι θεοὶ τοῦ δωδεκαθέου τοῦ Ὀλύμπου, ὅπως π.χ. ὁ Ζεὺς, ἡ Ἥρα, ἡ Ἀθηνᾶ... **Τὸν** πολεμοχαρῆ ὅμως Ἀλλάχ τοῦ Μωάμεθ κανένας δὲν συγκρατεῖ!

Ἄν ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι «σκέτος φασισμός», τί ἄλλο μπορεῖ νὰ εἶναι; **Καὶ** ὅμως τὸ Κοράνιο ἐπιμένει, ἀπευθυνόμενον στοὺς «λαοὺς τῆς Βίβλου», δηλαδὴ στοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς Χριστιανούς: «**Σᾶς** ἦρθε ὁ Ἀπόστολός μας (...) τῶρα, ἀπὸ τὸν Ἀλλάχ φῶς (ὁ Μουχάμμαντ) καὶ ἓνα ξεκάθαρο Βιβλίον (τὸ Κοράνιο)· πὺν μὲ αὐτὸ ὁ Ἀλλάχ καθοδηγεῖ ὄλους, ὅσοι ἐκλιπαροῦν τὴν εὐχαρίστησή Του, στὴν εἰρήνη (καὶ ἀσφάλεια) καὶ τοὺς ὀδηγεῖ, μὲ τὴν θέλησή Του, ἀπὸ τὸ σκοτάδι στὸ φῶς – τοὺς ὀδηγεῖ σὲ ἓνα ἴσιο μονοπάτι!»! (Στάδιο 5, τὸ Τραπέζι, ἐδάφ. 15, 16)³.

Αὐτοὺς τοὺς ἀχαλίνωτους διθυράμβους, αὐτὰ τὰ ληρολογήματα, τὰ καταπίνουν ἀμάσητα καὶ σήμερα, καθὼς μπαίνουμε στὸν 21ο αἰῶνα μ. Χ., ἑκατομμύρια ἄνθρωποι, δυστυχῶς καὶ μορφωμένοι, ἀλλὰ καὶ... ἀρκετοὶ πὺν μορφώθηκαν μὲ τὴν δυτικὴ κουλτούρα!...

3. Εἶναι γεγονός, ὅτι λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση τοῦ 1821 ἄρχισε κάποια «φιλελευθεροποίηση» τοῦ Ἰσλάμ. **Καὶ** τοῦτο λόγῳ τῆς ἔντονης πίεσεως πὺν δεχόταν ὁ μωαμεθανισμὸς ἀπὸ τὴν Δύση καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὰ ρεύματα τοῦ φιλελευθερισμοῦ, πὺν ἦσαν κατ' ἐξοχὴν ἰσχυρὰ στὴν Γαλλία. **Ἡ** πίεση τῶν φιλελεύθερων ἐκείνων ἰδεῶν, εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα καὶ τὴν ἀνοδο τοῦ **Μουσταφᾶ Κεμάλ**⁴ στὴν ἐξουσία τῆς Τουρκίας.

Τὸ 1983 εἶδαμε μιὰ εἶδηση, πὺ γιὰ τοὺς πολλοὺς ἦταν ὡς τότε ἄγνωστη. **Μεταφέρουμε** τὸ ἀποκαλυπτικὸ αὐτὸ δημοσίευμα, τὸ σχετικὸ μὲ τὸ περιεχόμενον τοῦ Κορανίου, ὅπως τὸ κατέγραψε Ὁρθόδοξο θρησκευτικὸ Περιοδικό.

Ἐγραφε ὁ συντάκτης τοῦ ἄρθρου: «**Τὸ ἔτος 1922 ὁ μέγας μεταρρυθμιστὴς τοῦ τουρκικοῦ κράτους Κεμάλ πασᾶς, κατὰ τὸ μέγα συνέδριον τοῦ κόμματός του, ἀπέρριψε τὸ Κοράνιον ὡς ἀνήθικον, ὡς πορνογραφικόν, “Χιουλλέ”, λόγῳ τῶν πορνογραφικῶν περιεχομένων εἰς οὐσιώδεις σελίδας τοῦ Κορανίου**». Ἀφοῦ ὁ Κεμάλ στὸ μέγα συνέδριον τῆς μεταρρυθμίσεως διέταξε τὸν Μπᾶς-χότζα (ΣΣ. τὸν πρῶτον, τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν χοτζάδων) νὰ διαβάσει ἐκφώνως καὶ καθαρὰ εἰς ἐπήκοον ὄλων τῆ σχετικῆ **πορνογραφικῆ παραγράφου** τοῦ Κορανίου, «**ὑψώσε τὸ Εὐαγγέλιον καὶ εἶπε μεγαλοφώνως: Αὐτὸ εἶναι τὸ ἱερὸν βιβλίον τοῦ Ἰσᾶ πείχαιμπερ (= τοῦ Ἰησοῦ τοῦ προφήτου), καὶ πλήρης ὀργῆς εἶπε τὰ ἐξῆς τολμηρὰ λόγια: Εἶναι αἰσχος εἰς ἡμᾶς, εἰς τὸν 20ὸν αἰῶνα, νὰ εἴμεθα ὀπαδοὶ τοῦ καμηλιέρη ἀλήτου καὶ ἀμορφώτου. Καὶ ἐπέταξε τὸ Κοράνιον λέγων τρεῖς φορές· Αἰσχος, αἰσχος, αἰσχος!!!**».

Στὸ ἴδιον ἄρθρον ἀναφερόταν καὶ ἓνα περιστάτικόν μὲ μορφωμένον Τούρκον, ὀνόματι Φαϊκ, πὺ κατεῖχε ὑψηλὴν δικαστικὴν θέσιν καὶ ὁ ὁποῖος συμεριζόταν ἀπόλυτα τὴν θέσιν τοῦ Κεμάλ καὶ ἐπαινοῦσε τὸ Εὐαγγέλιον, χαρακτηρίζοντας τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς «ἀληθινὸν προφήτην», τὸν δὲ Μωάμεθ ψευδοπροφήτην⁵.

Τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1997 φίλος θεολόγος μᾶς ἔστειλε ἐπιστολὴν μὲ ἡμερομηνία 15.12.1997, στήν ὁποία ἔγραφε μεταξὺ ἄλλων: «**Κατέχω** στὸ ἀρχεῖόν μου ἰδιόγραφον ἀνέκδοτον ἐπιστολὴν τοῦ ἀειμνήστου ἀγίου Γέροντος καὶ πνευματικοῦ μου πατρὸς Φιλοθέου Ζερβάκου (ΣΣ. πρόκειται γιὰ τὸν γνωστότατον στὸ Ὁρθόδοξον πλήρωμα ὄσιον Γέροντα Φιλόθεον, Καθηγούμενον τῆς Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Λογγοβάρδας Πάρου), στήν ὁποίαν ὑπάρχουν ἐνδιαφέροντα καὶ ἀποκαλυπτικὰ στοιχεῖα περὶ τοῦ Κεμάλ. **Σᾶς** τὴν ἀποστέλλω μετὰ χαρᾶς νὰ τὴν δημοσιεύσετε διὰ πρῶτην φοράν πρὸς ἐνημέρωσιν πιστῶν καὶ ἀπίστων, ἀλλὰ καὶ πρὸς δόξαν τοῦ Ἁγίου Ὀνόματος τοῦ Θεοῦ μας, ὃς “ποιεῖ θαυμάσια μόνος”».

Γιὰ τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν ὁ ἀείμνηστος ἀρχιμανδριτὴς Ζερβάκος στὸ βιβλίον του «Ὁ Ὀδοιπόρος» (ἔκδ. 6η, ἐν Ἀθήναις 1979), πὺ εἶναι οὐσιαστικὰ ἡ αὐτοβιογραφία του, γράφει στὴ σελ. 137:

«Εὐρισκόμενος ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁ Ὀδοιπόρος (= π. Φιλό-

θεος) καὶ ἔχων πληροφορίας ὅτι ὁ τότε Πρόεδρος τῆς τουρκικῆς Δημοκρατίας Κεμάλ εἶχε ἀποπτύσει τὴν μωαμεθανικὴν θρησκείαν, ἀπεπειράθη νὰ προσελκύσῃ αὐτὸν εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Χριστιανικὴν Πίστιν. Καὶ ἤθελε μὲν ὁ Κεμάλ νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν Χριστιανισμόν, ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ πνεύματα τότε πολλῶν Μωαμεθανῶν ἦσαν ἐξημμένα λόγῳ τῶν μεταρρυθμίσεων, ἃς εἶχε κάμει εἰς τὴν θρησκείαν των, ἀνέβαλε δι' εὐθετώτερον καιρὸν, ἀλλ' ἀσθενήσας ἀπέθανε καὶ δὲν προέλαβε νὰ ἀσπασθῇ τὸν Χριστιανισμόν.

Σὲ ὑποσημείωση τῆς ἰδίας σελίδος γράφεται: «Μὲ τὸν Κεμάλ ὁ Ὀδοιπὸρος εἶχε ἀλληλογραφίαν, καὶ ὅταν ἐπληροφορήθη, ὅτι ἠσθένησε, ἔσπευσε νὰ μεταβῇ εἰς Ἄγκυραν μὴπως τὸν προελάβανε ζῶντα καὶ ἐβάπτιζεν, ἀλλ' ὅταν ἔφθασεν ἀπὸ τὴν Πάρον εἰς Αθήνας, ἐπληροφορήθη, ὅτι ἐτελεῦτῃσεν».

* * *

Ἴδου καὶ τὸ κείμενον τῆς πράγματι ἱστορικῆς ἐπιστολῆς τοῦ ὀσίου Γέροντος Ζερβάκου, ἡ ὁποία φέρει ἡμερομηνίαν **8 Ἰανουαρίου 1960**. (Παραλείπουμε ὀρισμένα τμήματα, διότι θεωροῦμε ὅτι δὲν εἶναι ὁ κατάλληλος καιρὸς νὰ δημοσιοποιηθῇ ὁλόκληρο τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς. Διατηροῦμε τὴν στίξιν τοῦ κειμένου).

ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΖΕΡΒΑΚΟΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
Ἡγούμενος Μονῆς Λογγοβάρδας

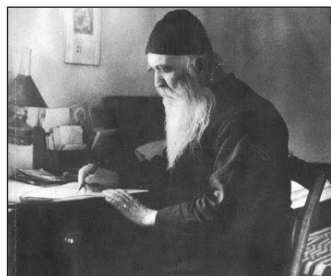
Πρὸς
τὸν κ. Ἰωάννην Ε. Αντωνόπουλον
Δημοσιογράφον
εἰς (...)

Ἀγαπητὲ καὶ προσφιλέστατε κύριε Ἰωάννη,
χαίροις ἐν Κυρίῳ,

Τὴν ἀπὸ 30ῆς προπαρελθ. ὑμετέραν ἔλαβον πολὺ ἀργὰ καθότι εὐρισκόμην εἰς πνευματικὴν περιοδείαν ἀπὸ ἀρχὰς Ὀκτωβρίου ἄχρι τέλους Δεκεμβρίου π.ἔ.

Ἦδη εὐχαρίστως σᾶς παρέχω τὰς κάτωθι πληροφορίας περὶ τοῦ Προέδρου τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας ΚΕΜΑΛ ἐν σχέσει πρὸς τὸν Χριστιανισμόν.

Κατὰ τὸ ἔτος 1934 ἐπὶ Πατριάρχου Φωτίου μετέβην εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐξ Αθηνῶν εἶχον πληροφορίας πα-

ρά τινων γνωστών μοι καὶ οἰκείως ἐχόντων πρὸς τὰ ἐν τῇ Τουρκικῇ Δημοκρατίᾳ, ὅτι ὁ Κεμάλ ἔκαμε πολλὰς καινοτομίας εἰς τὴν Ἐθνησιακὴν τῶν Μωαμεθανῶν, κατηγορεῖ δὲ δημοσίως τὸν Μωάμεθ, ὅτι ἦτο λαοπλάνος καὶ ἀγύρτης. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν Μωαμεθανῶν παρεπονέθησαν ὅτι ὑβρίζει τὸν Προφήτην των, ἔκαμεν ἡμέραν τινὰ διάλεξιν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων κατὰ τὴν διάλεξιν, εἶπε καὶ τὰ ἐξῆς ἀξιοσημειώτα: «Παραπονεῖσθε τινὲς ἐξ ὑμῶν ὅτι ὑβρίζω τὸν Προφήτην Μωάμεθ. Θέλω νὰ μοῦ ἀποκριθῆτε εἰς τὴν ἐρώτησιν πὺθ θὰ σᾶς κάμω. Εἶπατέ μοι: ζῆ ἢ ἀπέθανεν ὁ Μωάμεθ»; Πολλοὶ ἀπεκρίθησαν «ἀπέθανεν». «Ἄλλ' ὁ Χριστός, εἶπεν ὁ Κεμάλ, ζῆ. Ἐπομένως ὁ Χριστός ἐστὶν ὁ ἀληθὴς Προφήτης, ὁ δὲ Μωάμεθ ἀληθῶς ἐστὶ ψευδοπροφήτης». Ἐπιδείξας δὲ τὸ κοράνιον εἶπεν αὐτοῖς: «αὐτὸ τὸ κοράνιον γέμει δεισιδαιμονιῶν, μύθων, τερατολογιῶν, ψευδολογιῶν. Οὔτε τὸ παρεδέχθη ποτέ, οὔτε θὰ τὸ παραδεχθῶ» καὶ με περιφρόνησιν τὸ ἔρριψε κάτω (τινὲς μοι εἶπον ὅτι καὶ τὸ κατεπάτησε) ὑψώσας δὲ τὸ Εὐαγγέλιον, τὴν Καινὴν Διαθήκην, εἶπεν «αὐτὸ τὸ βιβλίον περιέχει ἀληθείας, οὐράνιον διδασκαλίαν, αὐτὸ ἐγὼ παραδέχομαι». Οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ εἶπη γρῦ, διότι ὅτε τινὲς ἐν Σμύρνη καὶ ἄλλαις πόλεσι τῆς Ἀνατολῆς διεμαρτυρήθησαν διὰ τὰ ἀνωτέρω καὶ ἠτοιμάζοντο διὰ κίνημα, ἔμαθε τοῦτο ὁ Κεμάλ καὶ ἔστειλε στρατόν, ὁ ὁποῖος συνέλαβε τοὺς πρωταιτίους καὶ τοὺς ἀπηγχόνησε. Ἐκτοτε οὐδεὶς ἐτόλμα ἀντειπεῖν ἢ ἀντιστῆναι εἰς τὰς διατάγας καὶ ἀποφάσεις τοῦ Κεμάλ.

Ταῦτα πάντα πληροφορηθεὶς ἐχάρην καὶ ἐστοχάσθην, ὅτι ἐπέστη ἡ κατάλληλος ὥρα διὰ νὰ προσέλθῃ ὁ Κεμάλ εἰς τὸν Χριστιανισμόν καὶ σὺν αὐτῷ καὶ ἄλλοι Μωαμεθανοί, μεθ' ὧν πολλάκις εἶχον συζητήσει, πρὸ ἐτῶν, συνταξιδεύων μετ' αὐτῶν εἰς Θεσσαλονίκην καὶ Σμύρνην καὶ οἱ ὁποῖοι μοι εἶχον ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμίαν των νὰ ἀσπασθῶσι τὸν Χριστιανισμόν καὶ μάλιστα τινὲς ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἐν τῷ κρυπτῷ Χριστιανισμῷ. Εἶχον τὴν ἐπιθυμίαν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν νὰ μεταβῶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὴν Βασιλίδα τῶν πόλεων, τὴν πόλιν τῶν ὀνείρων, ἀλλ' ὅτε ἔλαβον τὰς ἀνωτέρω πληροφορίας περὶ τοῦ Κεμάλ ἔσπευσα ἀμέσως, ἀνεκοίνωσα τὸν σκοπὸν μου εἰς τὸν ἀείμνηστον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Χρυσόστομον, ὅτι πηγαίνω εἰς Κωνσταντινούπολιν δι' ἐπίσκεψιν καὶ μελέτην τῶν ἀρχαίων μνημείων, ἀλλὰ περισσότερον πηγαίνω διὰ νὰ προτρέψω τὸν Κεμάλ νὰ γίνῃ Χριστιανός. Κατ' ἀρχὰς μοι εἶπεν ὅτι ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι τολμηρὰ καὶ νὰ προσέξω, ἀλλ' ὅτε τῷ εἶπον ὅτι οἱ Ἅγιοι Απόστολοι δὲν ἐκήρυ-

ξαν τὸν Χριστὸν μόνον εἰς τοὺς ὁμοφύλους των Ἰουδαίους, ἀλλ' εἰς πάντα τὰ ἀλλόφυλα, τὰ ἄπιστα, τὰ εἰδωλολατρικά ἔθνη καὶ εἶναι μεγάλη αἰσχὺν εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνας Ὀρθοδόξους κληρικούς νὰ φοβώμεθα νὰ κηρύξωμεν τὸν Χριστὸν εἰς καιρὸν ὅπου αἱ σχισματικαὶ αἰρετικαὶ ἐκκλησίαι τῶν Διαμαρτυρομένων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν στέλλουσιν ἱεραποστόλους εἰς ὅλα τὰ ἔθνη ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς ἀγρίους «Ἐχεις δίκαιον» μοὶ εἶπεν, «πήγαινε» (...).

Αφ' οὗ ἔφθασα εἰς Κωνσταντινούπολιν (...) μετέβην εἰς Πρίγκηπον (...) καὶ ἐτέλεσα τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου. **Ε**κεῖ ἐγνώρισα πολλοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους ἠρώτων ποῦ ἔχει τὴν ἑδρα τοῦ Ὁ Κεμάλ καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν ἴδῃ τις. **Εἷς** ἐξ αὐτῶν ποῦ ἠρώτων μοὶ λέγει: «**Μένει** εἰς τὴν Ἄγκυραν, ἀλλὰ τί τὸν θέλεις;». **Λέγω**, «**Θέλω** νὰ τὸν ἴδω προσωπικῶς· καὶ νὰ τῷ προτείνω νὰ ἀσπασθῇ τὸν Χριστιανισμόν». **Μόλις** ἤκουσε ταῦτα, ἠγέρθη ὀρθίος καὶ πλήρης ἐνθουσιασμοῦ γενόμενος μοὶ λέγει: «**Αὐτὸ** θὰ εἶναι τὸ μεγαλύτερον μυστήριον ποῦ θὰ κάνετε. **Δέν** εἶναι ἄλλο ἀπὸ αὐτὸ μεγαλύτερον. **Θὰ** σᾶς ὑποβοηθήσω κι ἐγώ, διότι ὁ Κεμάλ εἶναι φίλος μου, ἔχω τὴν ἄδειαν νὰ ἐμβαίνω εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ καὶ εἰς τὴν Ἄγκυραν καὶ ἐδῶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὅταν ἔρχηται. **Γνωρίζω** δὲ πολὺ καλὰ ὅτι κλίνει πρὸς τὸν Χριστιανισμόν. **Τὴν** Πέμπτην ἐσπέρας θὰ ἔλθῃς νὰ κοιμηθῇς εἰς τὸν οἶκόν μου καὶ τὴν Παρασκευὴν, **λίαν** πρωῖ, θὰ περάσωμεν εἰς Νικομήδειαν καὶ θὰ ἔμβωμεν εἰς τὸ τραῖνον καὶ τὸ ἐσπέρας θὰ φθάσωμεν εἰς Ἄγκυραν, θὰ φιλοξενηθῶμεν εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Κεμάλ τρεῖς ἡμέρας Σάββατον – Κυριακὴν καὶ Δευτέραν καὶ τὴν Τρίτην ἐπιστρέφομεν. **Θὰ** ἔχωμεν ἀρκετὸν χρόνον νὰ τῷ ὀμιλήσετε. **Ταῦτα** ἀκούσας ὑπερεχάρην».

Στὴν συνέχεια ὁ Γέρων Φιλόθεος ἀναφέρει πῶς καὶ γιατί ματαιώθηκε ἡ μετάβασίς του εἰς τὴν Ἄγκυρα. **Καὶ** ἐπιλέγει:

«**Τοῦτου** καὶ μόνον ἔνεκεν ἐματαιώθη τὸ διὰ τὴν Ἄγκυραν ταξείδιόν μου καὶ ὁ σκοπὸς δι' ὃν θὰ μετέβαινον.

Επιστρέψας ἐνταῦθα (ΣΣ. εἰς τὴν Ελλάδα) ἀπέστειλα τῷ Κεμάλ ἐπιστολὴν προτροπικὴν ὅπως ἀσπασθῇ τὸν Χριστιανισμόν, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ ἠσθένησε καὶ ἔσπευσα μὲν νὰ τὸν προλάβω καὶ βαπτίσω, ἀλλ' ὅτε ἔφθασα εἰς Ἀθήνας, καθ' ἣν στιγμὴν μετέβαινον εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Μητροπόλεως διὰ νὰ ζητήσω ἄδειαν, ἔξω τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου, εἰς τὴν πλατεῖαν Μητροπόλεως, μὲ συνήντησεν ὁ κ. Δημ. Χατζηγιάννου καθηγητῆς τῆς Γαλλικῆς καὶ ἱεροφάλτης, ὁ ὁποῖος μοὶ μετέφρασεν γαλλιστὶ

τὴν πρὸς τὸν Κεμάλ ἐπιστολήν μου, καὶ μοὶ λέγει: «**Τὰ** συλληπητήριά μου. **Ὁ** φίλος σου ὁ Κεμάλ ἀπέθανε» (...).

Αὐταὶ εἰσὶν ἐν περιλείψει αἱ περὶ Κεμάλ πληροφορίες.

Ὁ Κεμάλ ἐὰν ἔζη, θὰ ἐβαπτίζετο. **Ἀλλὰ** διατὶ δὲν ἐβαπτίσθη; (...). **Τὰ** κρίματα Κυρίου ἄβυσσος πολλή.

*Μετ' ἀγάπης καὶ ἐγκαρδίων εὐχῶν
Ἀρχιμ. Φιλόθεος Ζερβάκος*

Ἐν Πάρῳ τῇ 8ῃ Ἰανουαρίου 1960

*** * ***

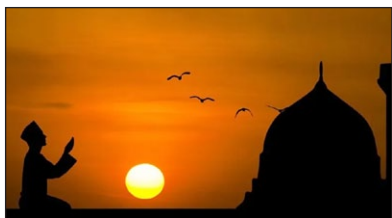
Ἐνδεικτικὸ τοῦ ἐπηρεασμοῦ, πὺν ὑφίστανται ὀρισμένοι κύκλοι τοῦ Ἰσλάμ ἀπὸ τὸ χριστιανικὸ πνεῦμα καὶ τὶς φιλελεύθερες ἰδέες τῆς Δύσεως, οἱ ὅποιες εἶναι καὶ αὐτὲς καρπὸς τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, εἶναι καὶ τὸ ἀκόλουθο κείμενο. **Μᾶς** τὸ ἔστειλε φίλος, πὺν γεννήθηκε καὶ ἔζησε πάνω ἀπὸ πέντε δεκαετίες στὴν Αἴγυπτο.

Ἐγγραφε μετὰξὺ τῶν ἄλλων: «**Οἱ** μυαλωμένοι μωαμεθανοὶ μὲ ἔξυπνο τρόπο ἀποφεύγουν τὶς ὀξείες θέσεις, πὺν δὲν τοὺς τιμοῦν. **Θυμᾶμαι** ἄρθρο στὴν ἐφημερίδα γιὰ τὴν ΑΓΑΠΗ, πὺν ἀπηχοῦσε χριστιανικὲς ἀπόψεις. **Ὁ** Ἀραβας συντάκτης τοῦ ἦταν ἀπόφοιτος ἀμερικανικῶν Πανεπιστημίων!». **Καὶ** πρόσθετε: «**Ὅσοι** Χριστιανοὶ ζοῦν μετὰξὺ τῶν μωαμεθανῶν, ἐσκεμμένως μὲνουν στὶς “κοινὲς ἠθικὲς” καὶ δὲν ἐπιμένουν στὶς βασικὲς ἀλήθειες τῆς πίστεώς μας γιὰ εὐνόητους λόγους. **Γι'** αὐτὸ ἀναρωτιέμαι: **Ἀλήθεια, ὁ διάλογος Χριστιανῶν καὶ μουσουλμάνων μὲ ποιὲς βάσεις γίνεται;**».

4. Ἀναγκαῖο συμπλήρωμα τοῦ Κορανίου θεωρεῖται ἡ Παράδοση καὶ ὁ θεολογικὸς στοχασμὸς τῶν σοφῶν τοῦ Ἰσλάμ.

Μετὰ τὸ Κοράνιο, ὑποδεέστερη βέβαια κατὰ πολὺ ἀπὸ τὸ Κοράνιο, εἶναι ἡ **Χαντίθ (Hadith)**, δηλαδὴ ἡ **Παράδοση**: αὐτὴ ὑπῆρξε τὸ δεῦτερο στήριγμα τοῦ «**Ὁἴκου τοῦ Ἰσλάμ**». **Τὸ** Κοράνιο κατανοεῖται πάντα ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Χαντίθ. **Γι'** αὐτὸ γιὰ «τὸν εὐσεβῆ μουσουλμάνον ἢ Χαντίθ ἀντιπροσωπεύει τὸν “**Λόγον τοῦ Μωάμεθ**”, ὡς ἐπίμετρον τοῦ Κορανίου – τοῦ “**Λόγου τοῦ Ἀλλάχ**”»⁶.

Ἡ Παράδοση αὐτὴ περιέχει τὰ σχετικὰ μὲ τὸν βίο καὶ τὴν διδασκαλία τοῦ Μωάμεθ πὺν εἶχαν διασωθεῖ προφορικὰ. **Ἐ**πειδὴ δὲ τὸ περιεχόμενον τοῦ Κορανίου δὲν ἐκάλυπτε ὅλες τὶς ἀνάγκες τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ πολιτικοῦ βίου τῶν πιστῶν τοῦ Ἰσλάμ, γινόταν συχνὰ ἀναδρομὴ στὴν συνήθεια (Sunna),

στὰ θέσμια πού εἶχαν γίνει ἀποδεκτά. Τὸ σύνολο τῶν σχετικῶν αὐτῶν κανόνων καὶ διατάξεων ἀπετέλεσε τελικὰ τὴν **Παράδοση (Hadith)**. Ἀπὸ δὲ τὸν 9^ο αἰῶνα παρουσιάστηκαν καὶ οἱ πρῶτες συ-

στηματικὲς συλλογές. «**Ἡ ἀξιοπιστία τοῦ περιεχομένου τῶν ἐν λόγῳ συλλογῶν ἐστηρίζετο ἐπὶ διαδοχικῆς σειρᾶς μαρτυριῶν, αἵτινες ἀνέτρεχον μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Μωάμεθ**»⁷.

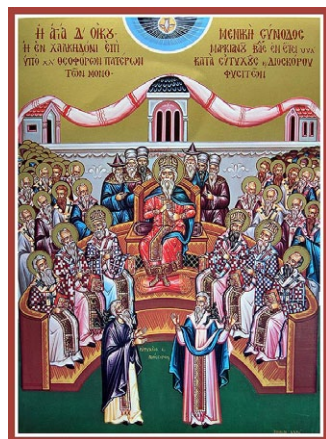
Αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἀνέκαθεν ἀνέλυαν τὸ Κοράνιο καὶ τὴν Παράδοση τοῦ Ἰσλάμ, ἦσαν οἱ μουσουλμᾶνοι «νομικοί», οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦσαν «τοὺς φορεῖς καὶ τοὺς ἐκπροσώπους καὶ τοὺς διαμορφωτὰς τοῦ ἰσλαμικοῦ ἤθους». Ὅταν ὅμως παρουσιάζεται κάποια ἀσάφεια, ὡς πρὸς τὸ τί πρέπει νὰ γίνει, κριτήριο «ἀποτελεῖ ἡ *ijma*, δηλαδή ἡ κοινὴ συνείδησις, τὸ *consensus* (= ἡ συμφωνία) τῶν μουσουλμάνων νομικῶν – θεολόγων, τῶν “κανονολόγων”. **Ἡ δύναμις τοῦ παράγοντος τούτου ἀπεδείχθη ἀποφασιστικὴ διὰ τὸ Ἰσλάμ**. Ἐπίσης μεγάλη ἐπιρροὴ ἀσκοῦν στὴν ζωὴ τοῦ Ἰσλάμ καὶ οἱ «*ulama*» («εἰδήμονες» θεολόγοι, οἱ ἐπαῖοντες). Οἱ «σοφοί» αὐτοὶ δὲν ἔχουν «οἰανδήποτε ἱερατικὴν ἀπόχρωσιν», εἶναι ὅμως «εἰς θέσιν νὰ γνωρίζουν καλλίτερον καὶ νὰ ἐρμηνεύουν ἀκριβέστερον» τὸ Κοράνιον»⁸.

5. Ἡ *ijma* (ἡ κοινὴ συνείδησις τῶν μουσουλμάνων νομικῶν-θεολόγων) συχνὰ ἀποδεικνύεται ἀποφασιστικὴ γιὰ τὸ Ἰσλάμ, ἰδιαίτερα μεταξὺ τῶν σουννιτῶν, δηλαδή τῶν «ὀρθοδόξων» μουσουλμάνων. Εἶναι δὲ χαρακτηριστικὸ ὅτι «νεωτερισμοί, ὅπως ἡ λατρεία τῶν ἁγίων, θὰ ἦσαν ἀδιανόητοι ἄνευ τῶν δυνατοτήτων, τὰς ὁποίας προσφέρει ἡ *ijma*»⁹.

Ὅμως ὑπάρχουν θέματα, στὰ ὁποῖα οἱ θέσεις τοῦ Κορανίου ἢ τῆς Χαντιθ μένουν σταθερὰ ἀπαράβατες, ὅπως π.χ. τὸ θέμα τῆς **εἰκονογραφίας**. Ἡ ἰσλαμικὴ παράδοση ἀναφέρει ὅτι ὁ Μωάμεθ, καταδικάζοντας ρητῶς τὴν εἰκονογραφία, εἶπε: «Οἱ ἄγγελοι δὲν εἰσέρχονται σὲ σπίτι, ὅπου βρίσκεται σκύλος ἢ εἰκόνα». Καὶ ἄλλοτε: «Ἐκείνους, πού θὰ τιμωρήσει αὐστηρότερα ὁ Ἀλλάχ, εἶναι οἱ ποιηταὶ εἰκόνων». Καὶ ἄλλοτε: «Ὅσοι κατασκευάζουν αὐτὲς τίς εἰκόνες θὰ τιμωρηθοῦν κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως».

Ὁ Μωάμεθ ἔλαβε τὴν στάση αὐτὴ ἔναντι τῶν εἰκόνων, διότι εἶχε ἐπηρεασθεῖ βαθύτατα ἀπὸ τὸν Δοκητισμὸ καὶ τὸν Μονοφυσιτισμὸ, πού στὰ χρόνια του εἶχαν διαδοθεῖ στὴν Ανατολή.

Ὁ Δοκητισμὸς ἐδίδασκε, ὅτι ὁ Χριστὸς ἔλαβε τὴν ἀνθρώπινη φύση «κατὰ δόκησιν», κατὰ τὸ φαινόμενο· ὁ δὲ Μονοφυσιτισμὸς ὑποστήριζε, ὅτι ἡ ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ ἀπορροφήθηκε ἀπὸ τὴν θεία φύση. Οἱ δύο αὐτὲς ὀλέθριες χριστιανικὲς αἰρέσεις, ποὺ ἀναστάτωσαν τὴν Ἐκκλησία καὶ ἰδιαίτερα τὶς ἀνατολικὲς περιοχὲς τοῦ Βυζαντίου, παραθεωροῦσαν τὸ κτιστὸ πρὸς χάρη τοῦ ἀκτίστου. Ἔτσι ὅμως δὲν ὑποτιμοῦσαν ἀπλῶς τὸ ἀνθρώπινο σῶμα. Ἡ διδασκαλία αὐτὴ εἶχε φοβερὲς ἀνθρωπολογικὲς συνέπειες καὶ κατ' ἐπέκταση κοσμολογικὲς καὶ σωτηριολογικὲς. Αὐτὲς τὶς συνέπειες τὶς βλέπουμε σὲ ὅλη τὴν δομὴ καὶ τὴν ἱστορία τοῦ Ἰσλάμ, τὸ ὁποῖο εἶναι **στὴν οὐσία ἓνας ψυχρὸς ὀρθολογισμὸς, μιὰ στυγνὴ περιφρόνηση καὶ ἐγκληματικὴ ὑποβάθμιση τῆς ἀνθρώπινης φύσεως, πλήρης ἄρνηση τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπομένως ἀπόρριψη ὅλου τοῦ σωτηριολογικοῦ ἔργου Του.**

Γινομάστε σαφέστεροι. Στὸ πανάγιο Πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου ἐνώθηκε ἡ θεία φύση μὲ τὴν ἀνθρώπινη φύση «ἀτρέπτως, ἀσυγχύτως, ἀχωρίστως, ἀδιαιρέτως, ἀναλλοιώτως», ὅπως ἐδίδαξε μὲ θεία σοφία ἡ ἁγία Δ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῆς Χαλκηδόνος (451 μ.Χ.). Καὶ ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς μὲ τὴν θεία ἐνανθρώπησή Του ἀνέλαβε ὀλόκληρη τὴν ἀνθρώπινη φύση – ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἁμαρτία – καὶ τὴν ἐθέωσε, γι' αὐτὸ εἶναι δυνατὸ νὰ ἀγιογραφοῦμε τὸ πανάγιο Πρόσωπό Του καὶ τὰ πρόσωπα τῶν Ἀγίων Του. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο φανερώνουμε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι μὲν ὁ βασιλιάς καὶ ἡ κορωνίδα ὅλου τοῦ κτιστοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἡ ἀναφορὰ καὶ τὸ κέντρο ὅλου τοῦ κόσμου, ὄρατοῦ καὶ ἀόρατοῦ, εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός. Ἐπομένως γιὰ τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία ἡ εἰκόνα δὲν εἶναι ἀπλὸ διακοσμητικὸ στοιχεῖο. Εἶναι κάτι πολὺ βαθύ, διότι ἀποκαλύπτει τὴν στενὴ σχέση, ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ κτιστῆς καὶ ἀκτίστου φύσεως· καὶ κυρίως, διότι φανερώνει τὴν μεγάλη, εὐφρόσυνη καὶ σωτικὴ ἀλήθεια, ὅτι τὸ ἀκτιστὸ χαριτάνει καὶ μεταμορφώνει τὸ κτιστό.

Κατὰ συνέπειαν ὁ ἀγράμματος Μωάμεθ, ἄγευστος ὀποιασδήποτε στοιχειώδους θεολογικῆς γνώσεως, ὀλότελα ἀνίκανος νὰ ἐμβαθύνει στὸ μυστήριό τῆς Θείας Οἰκονομίας καὶ ἐπηρε-

ασμένος από τις άνεικονικές άντιλήψεις τής Άνατολής, όπως τις καλλιεργούσαν οί Άραβες, οί Ίουδαίοι, οί αίρετικοί Παυλικιανοί και οί Μονοφυσίτες, κατήντησε ένας στυγνός άντιανθρωπιστής, φανατικός και όλοκληρωτικός δικτάτορας. Κυριευμένος και από έναν άκραιο όρθολογισμό πήρε στα χέρια του τó ξίφος, που τó χαρακτηρίσε «κλειδι τού παραδείσου» (!), όπλισε με αυτό και τά χέρια τών «πιστών» του και προχώρησε να καταλύσει ό,τι ύπήρχε πριν απ' αυτόν, για να επιβάλει τó όλοκληρωτικό του κράτος τού τρώμου.

Και να σκεφθει κανείς, όπως παρατηρεί συγγραφέας, που ασχολήθηκε με την μορφή και τó έργο του Μωάμεθ από θρησκευολογικής πλευράς, πως τó Κοράνιο επιμένει ότι ό Μωάμεθ είναι «ό τελευταίος και μεγαλύτερος προφήτης! που απέστειλε ποτέ ό Θεός προς τόν κόσμο, εν τή απείρω Αυτού εύπλαγχνία και αγάπη για τόν άνθρωπο!... Τι σκληρή ειρωνεία!... Όργανο τής αγάπης τó ξίφος και τής δικαιοσύνης καρπός ό φόνος!»¹⁰.

6. Η ήθική του Ίσλαμ συμπίπτει σε έλαχιστότατα σημεία με εκείνην του Χριστιανισμού. Τουτό όμως όφείλεται στο ότι ό Μωάμεθ δανείσθηκε πολλά στοιχεία από την Αγία Γραφή. Άλλωστε ό Μωάμεθ από πλευράς δογματικής μπορεί άνετα να χαρακτηρισθει λίγο Έβραϊος και περισσότερο Χριστιανός αίρεσιάρχης. Σε άλλα όμως σημεία ή Ίσλαμική ήθική είναι ουδέτερη και σε άλλα εκ διαμέτρου άντίθετη προς εκείνη του Εύαγγελίου του Χριστού.

Αφού ό Μωάμεθ ήθικά υίοθετεί τόν πρωτόγονο κανόνα τής ζούγκλας, όπου επικρατεί «τó δίκαιον του ισχυρότερου» για την έξωτερική πολιτική τής θεοκρατίας του· για δέ την έσωτερική του πολιτική, την ρύθμιση τών μεταξύ τών πολιτών του σχέσεων, χρησιμοποιεί τó «όφθαλμόν άντι όφθαλμού». Για τó Ίσλαμ τó μίσος, ή εκδίκηση, ή τιμωρία είναι δύναμη· ή συγγνώμη και ή αγάπη αδυναμία.

7. Τó Ίσλαμ σαφώς ύποτιμά την όμότιμη προς τόν άνδρα γυναίκα, ύποστηρίζοντας σταθερά, με κραυγαλέο τρόπο και καταφανή άδικία τόν άνδρα στα ζητήματα του γάμου και του διαζυγίου.

Ό Dr. Arsham Momeni αναφέρει κάποιους πρόσφατους άνατριχιαστικούς πράγματι κανονισμούς γύρω από τó πρόσωπο τής γυναίκας και την θέση της στον γάμο.

Νέα νομοθεσία στο Ίράν, όρίζει «με απόλυτη σαφήνεια ότι οί θήλεις μετά την πάροδο έννέα σεληνιακών έτών από την

γέννησή τους είναι ενήλικες»: «**ή** γυναίκα πού έχει συνάψει γάμο μικρής διάρκειας δέν δικαιούται διατροφή σέ περίπτωση έγκυμοσύνης»: «**ό** πατέρας και **ό** πρόγονος μπορούν νά συνάψουν γάμο μιᾶς ἡ δύο ὥρων για τόν ανήλικο απόγονό τους... ἀλλά ὄχι μέ ανήθικη γυναίκα»¹¹ κ.ἄ.

8. Ὁ Μωάμεθ δικαιολογεῖ θεολογικά τόν πόλεμο, τοῦ ὁποῦ ὀρισμένες φορές θεωρεῖ ὡς «ιερόν πόλεμο».

Αποστολή και προορισμός τῆς ζωῆς τοῦ Μουσουλμάνου εἶναι ὁ πόλεμος. **Ὁ** δὲ θάνατος στό πεδίο τῆς μάχης ὑψίστη εὐτυχία, ἀφοῦ ἔτσι ὁ Μουσουλμάνος εἰσέρχεται κατ' εὐθειᾶν στόν παράδεισο χωρίς καμιᾶ ἄλλη διαδικασία. «**Θ**εῖα εὐλογία» ἐπίσης θεωρεῖται ἡ λαφυραγωγία στόν πόλεμο, ὄχι μόνο σέ ἀντικείμενα, ἀλλά και σέ ἀνθρώπινα ὄντα, γερούς ἄνδρες και ὁμορφες γυναῖκες. **Ὅ**λα αὐτὰ θεωροῦνται δίκαιη ἀμοιβή τῆς ἀνδρείας και τῆς αὐτοθυσίας τῶν πιστῶν τοῦ Ἰσλάμ.

Ὅσα γράψαμε στό κεφάλαιο «**Ἱ**ερός Πόλεμος (Τζιχάντ)» εἶναι ἀρκετά για νά γίνει κατανοητό τὸ πῶς ὀρμᾶ στό πεδίο τῆς μάχης ὁ φανατικός τοῦ Ἰσλάμ. **Ὁ** πόλεμος ὁμως στόν Περσικό Κόλπο μεταξύ Ἰράκ-Ἰράν-Κουβέιτ (1991) ἀποκάλυψε και μιᾶ ἄλλη πτυχή: **Τὸ μῖσος και τὸ πάθος Μουσουλμάνων ἐναντίον... Μουσουλμάνων! Μῖση** ἀνάμεσα στις ἡγεσίες τῶν μωαμεθανικῶν κρατῶν, πού ἄλλες πολέμησαν τὸν Σαντάμ, και ἄλλες στοιχίθηκαν μαζί του! **Κ**αι φυσικά μῖσος ὄλων μαζί κατὰ τῶν Δυτικῶν, πού θέλουν νά... βάλουν στό χέρι τις πηγές τοῦ μαύρου χρυσοῦ!...¹².

Δὲν πρέπει νά ξεχνᾶμε, ὅτι ὁ «**ι**ερός πόλεμος» εἶναι **μόνιμη τακτική τοῦ Ἰσλάμ, ἥδη ἀπὸ τὰ χρόνια πού ζοῦσε ὁ Μωάμεθ. Ἀ**ναφέρουμε ὁμως και κάποιους τέτοιους «**ι**ερούς» πολέμους τῶν δύο τελευταίων αἰῶνων:

Τὸ 1830 ὁ ἐμίρης Ἄμπντ Ἐλ Καντέρ, ἐπικαλέστηκε τὸν «**ι**ερό πόλεμο» ἐναντίον τῆς γαλλικῆς κατοχῆς. **Π**ρὶν ἀπὸ τὸν Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, ὁ Ὄθωμανὸς χαλίφης χρησιμοποίησε τὸν «**ι**ερό πόλεμο» ἐναντίον τοῦ σεῖχη τῆς Μέκκας. **Τὸ 1980**, ὁ βασιλιάς τῆς Ἀραβίας Χαλέντ, χρησιμοποίησε τὸν «**ι**ερό πόλεμο» ἐναντίον τοῦ Ἰσραήλ. **Σ**τὸ **1991** ὁ «**ι**ερός πόλεμος» κηρῦσσεται ὄχι μόνο ἐναντίον τῶν μὴ Μουσουλμάνων, ἀλλά και ἐναντίον Μουσουλμάνων, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποῖων εἶναι ὁ βασιλιάς τῆς Σαουδικῆς Ἀραβίας Φάχντ, και ὁ ὁποῖος χαρακτηρίζεται

ἀπὸ τὸν Σαντάμ Χουσεῖν τοῦ Ἰράκ ὡς προδότης «τῶν ἁγίων τόπων». Ὁ Φάχντ καὶ ὁ στρατός του εἶναι οἱ ἄπιστοι ποὺ κατέχουν τὶς «ἱερὲς πόλεις» Μέκκα καὶ Μεδίνα. Ἐνῶ ὁ Σαντάμ εἶναι «τὸ σπαθὶ τοῦ Μωάμεθ» κατὰ τῶν «βαρβάρων, ποὺ καταστρέφουν μουσουλμανικὲς πόλεις καὶ ἐξοντώνουν χιλιάδες ἀνυπεράσπιστους πιστούς»!...¹³.

9. Τὸ Ἰσλάμ ἀναγνωρίζει ἐπίσημα τὸν ἐξευτελιστικὸ θεσμὸ τῆς δουλείας γιὰ τὸν «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν» Θεοῦ ἄνθρωπο.

10. Τὸ Ἰσλάμ, ὡς ἓνας πλήρης ἠθικὸς θεῖσμός¹⁴, δὲν εἶναι πρωτότυπο. Διακρίνεται ὅμως γιὰ τὴν ἐκλεκτικότητα καὶ τὴν ἀφομοιωτικὴ του ἱκανότητα καὶ δύναμη. Τοῦτο εἶναι φανερὸ ἀπὸ τὸ ἀκόλουθο βεβαιωμένο ἱστορικὰ γεγονὸς:

«Τοὺς πρώτους χυμοὺς τοῦ ἀπερρόφησεν ἀναμφισβητήτως ἀπὸ τὴν ἐβραϊκὴν καὶ Χριστιανικὴν θρησκείαν· φιλοσοφικῶς ἐτράφη ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν σκέψιν, τόσον τὴν Ἀριστοτελικὴν, ὅσον καὶ τὴν Πλατωνικὴν καὶ νεοπλατωνικὴν· νομικῶς δὲν παρέλειψε μετὰ τῆς ἀραβικῆς κληρονομίας νὰ ἀξιοποιήσῃ τὴν ρωμαϊκὴν καὶ βυζαντινὴν νομοθετικὴν παράδοσιν· ὁ μυστικισμὸς τοῦ ἐκινήθη ἐντὸς πλαισίων συγγενῶν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν, χριστιανικὴν, περσικὴν καὶ Ἰνδικὴν πνευματικὴν ἐμπειρίαν»¹⁵. Παράλληλα τὸ Ἰσλάμ κατορθώνει νὰ προσαρμόζεται καὶ νὰ ἀξιοποιεῖ πρὸς ἴδιον πάντοτε ὄφελος ὅ,τι συναντᾷ στὸ δρόμο του, χωρὶς ὅμως τὸ ἴδιο νὰ μετακινεῖται ἀπὸ τὶς θέσεις του.

11. Οἱ κάποιες τάσεις φιλελευθερισμοῦ, ποὺ εἶχαν παρουσιασθεῖ παλαιότερα μετὰ τῶν Ἰσλαμιστῶν, ἐπηρεάζοντας μονάχα ἐλάχιστους διανοούμενους, ἔχουν ἤδη ἀνασταλεῖ. Τὰ μουσουλμανικὰ τάγματα καὶ οἱ τοπικοὶ ἱμάμηδες ἔχουν σήμερα ἄμεση καὶ ἀπόλυτη ἐπιρροή στὶς μεγάλες μάζες, τὶς ὁποῖες φανατίζουν συστηματικὰ μὲ τὸν «ἱερὸ πόλεμο» καὶ διάφορα πύρινα συνθήματα.

12. Στὶς ἡμέρες μας παρουσιάζεται ἀναζωπύρωση τῆς «ὀρθοδοξίας» τοῦ Ἰσλάμ. Οἱ συντηρητικοὶ ἐπανῆλθαν δορυφόροι καὶ ἀπαιτοῦν, ὀργανωμένοι μὲ στρατιωτικὴ πειθαρχία, ἐπιστροφή στὶς πηγὲς τοῦ Ἰσλάμ κηρύσσοντας τὴν ἀνάγκη ἐξαγνισμοῦ καὶ καθάρσεως σύμφωνα μὲ τὴν διδασκαλίαν τοῦ «προφήτου». Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα εἶναι οἱ «γκρίζοι λύκοι» τῆς Τουρκίας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν καὶ ἔχουν φανερὰ τὴν ὑποστήριξη τοῦ Ἰσλαμιστῆ τέως πρωθυπουργοῦ Ἐρμπακὰν καὶ

τῆς ἐπίσης τέως πρωθυπουργοῦ Τανσοῦ Τσιλέρ, ἡ ὁποία διατείνεται, ὅτι εἶναι κατὰ τοῦ Ἰσλαμισμοῦ!

Ἀλλὰ καὶ τοῦ προέδρου τῆς Τουρκίας Σουλεϊμὰν Ντεμιρέλ καὶ ἄλλων Τούρκων ἐπισήμων, ὅπως τὸ ἔδειξαν καὶ μὲ τὴν ἐπίσημη παρουσία τους στὴν κηδεῖα τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν «γκρίζων λύκων» Τουρκοκύπριου Ἄρπ Ασλάν. **Ἄς** σημειωθεῖ δέ, ὅτι οἱ «γκρίζοι λύκοι» ἔχουν ὀργανωμένες ὁμάδες καὶ σὲ ἄλλα κράτη, ἐκτὸς τῆς Τουρκίας. **Σκοπὸς** ὅλων τῶν συντηρητικῶν δυνάμεων τοῦ Ἰσλάμ εἶναι ἡ **ἀναστήλωση ἐπὶ παγκοσμίου ἐπιπέδου τοῦ «Οἴκου Ἰσλάμ»**. **Ἦδη** οἱ «γκρίζοι λύκοι» εἶναι ρυθμιστὲς τῆς Τουρκικῆς πολιτικῆς.

Ὅμως γιὰ τὴν ὀργανωμένη κίνηση τοῦ Ἰσλάμ, ποὺ στοχεύει σὲ ἓνα **πανισλαμικὸ ἰδεῶδες** καὶ ποὺ χρηματοδοτεῖται ἀπὸ τὶς πλουσιότερες Ἀραβικὲς χώρες, κάνουμε λόγο παραθέτοντας δηλώσεις, γεγονότα καὶ ἀριθμοὺς στὰ ἐπόμενα κεφάλαια. ◻

(*) Νικολάου Π. Βασιλειάδη, Ὁρθοδοξία καὶ Ἰσλάμ, ἐκδόσεις «Ἀδελφότης Θεολόγων “Ὁ Σωτήρ”», Ἀθῆναι, Μάρτιος 2000, σελ. 223-235. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

1. Βλ. Στάδιο 8, Τὰ Λάφυρα, ἐδάφ. 30, 17· Στάδιο 4, Οἱ Γυναῖκες, ἐδάφ. 143· Στάδιο 9, Ἡ Μετάνοια, ἐδάφ. 14· Κοράνιο, σελ. 248, 246, 137, 260.

2. Κοράνιο, σελ. 759.

3. Κοράνιο, σελ. 148-149.

4. Ἀτατούρκ (Μουσταφᾶ Κεμάλ)· 1881-1938. Τούρκος πολιτικός. Στρατηγὸς τὸ 1917. Προέδρος τῆς Δημοκρατίας, 1923-1938.

5. Κ. ΒΑΛΑΒΑΝΗ, Τὸ Κοράνιο, ἀρθρο στὸ Περιοδικὸ «Σάλπιγξ Ὁρθοδοξίας», τευχ. 176, Ἰούνιος 1983, σσ. 174-175. **Στὸ ἀρθρο ἀναφέρεται καὶ τὸ περιεχόμενο τοῦ Κορανικοῦ ἐδαφίου, τὸ ὁποῖο παραλείπουμε, γιὰτὶ εἶναι φοβερὰ ρεαλιστικὸ καὶ περιέχει φράσεις, ποὺ ποτὲ δὲ θέλουμε νὰ ἀποτυπωθοῦν στὶς σελίδες αὐτοῦ τοῦ βιβλίου.**

6. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ (Γιαννουλάτου), Ἐπισκόπου Ἀνδρούσης, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν (τώρα Ἀρχιεπισκόπου Ἀλβανίας), Ἰσλάμ - Ὁρησκαιολογικὴ Ἐπισκόπησις, ἔκδ. «Πορευθέντες», Ἀθῆναι, ἔκδ. ε' 1990, σελ. 131, 132.

7. Ὁρησκαιολογικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια, Τόμ. 9, σελ. 125.

8. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ (Γιαννουλάτου), Ἐπισκόπου Ἀνδρούσης, Ἰσλάμ..., σελ. 218, 219.

9. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ (Γιαννουλάτου), Ἐπισκόπου Ἀνδρούσης, Ἰσλάμ..., σελ. 218.

10. ΕΡΗΜΙΤΟΥ, Ὁ Μωάμεθ· Δικτάτωρ ἢ Προφήτης;, ἔκδ. Β', Ἀθῆναι 1960, σελ. 34.

11. Dr. ARSHAM MOMENI, Ἰσλάμ - Ἱστορία, ἐπεκτατισμὸς καὶ βία, ἔκδ. Ἀδελφῶν Κυριακίδη, Α.Ε. Θεσσαλονίκη 1997, σελ. 117, 118.

12. Βλ. περισσότερα στο άρθρο του Μ. ΠΛΩΡΙΤΗ, *Τὸ μῖσος, καρπὸς τῆς «ἐπόμενης μέρας»*; ἐφημ. «Τὸ Βῆμα», 17.2.1991, σελ. Α/13.

13. Βλ. τὸ ἀνωτέρω ἀρθρο. Ἐπίσης ἀρθρο τοῦ ΧΡ. Κ. ΖΑΝΤΗΡΑ, *Πόλεμος καὶ Ἰσλάμ*, ἐφημ. «Ἡ Σημερινή» (Λευκωσία-Κύπρου), 16.2.1991, σελ. 11.

14. Θεϊσμός (ντεϊσμός)· ΦΙΛΟΣ. πίστις στὴν ὕπαρξι ἀνωτάτου ὄντος, ἀλλὰ χωρὶς ἀναφορὰ σὲ κάποια ἀποκάλυψι, δηλαδὴ χωρὶς παρέμβασι στὰ ἀνθρώπινα πράγματα.

15. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ (Γιαννουλάτου), Ἐπισκόπου Ἀνδρούσης, *Ἰσλάμ...*, σελ. 287.